

A sorozatban eddig megjelent:

Jenei András: Mindenki jó lesz, tesó!

Előszó és köszönet

A könyvben szereplő személyek, csoportok, helyszínek, események és némelyik szervezet kizárólag a képzelet szüleménye. A valósággal való bármiféle hasonlóság a véletlen műve; ahol mégis létezhetne párhuzam, az kizárólag a történet szolgálatában áll.

A szerző határozottan elítél minden faji, etnikai, vallási vagy társadalmi megkülönböztetést, és semmilyen olyan csoporttal nem azonosul, amely szóval vagy tettel diszkriminál másokat. A regényben megjelenő roma, rendvédelmi és bűnözői karakterek fiktív, irodalmi alakok.

A kötet szókimondó, erőszakot, drogokat és bűncselekményeket érintő jeleneteket tartalmaz.

***

Köszönöm legelőször azoknak az Olvasóknak a biztatást, akik nem hagytak békén: „Mikor jön már a folytatás?” Ha ők nem nyaggatnak, Lóri több alkalommal is megáll egy-egy képnél, esetleg buliban vagy a balhék közepén. Köszönöm, hogy kivártátok a tesót!

Köszönöm Pilizota Szandrának a legelső – sok évvel ezelőtti segítségeket –, hogy saját könyveiből is adott az autentikusságomhoz a regényben és azt külön is, hogy egyik kötetének a szereplőjét – s bandáját – kölcsönadta nekem is. (Pepe Canalejo: Almería-füzetek sorozatából Angelo és együttese)

Köszönöm Kiss Fanni Flórának a borítót, hogy ismét életre keltette a hangulat egy pillanatát, hiszen mindig ez az első, amit az Olvasó meglát, aztán ez irányítja kezeit: fogd és vidd!

S nem utolsósorban a kiadómnak – Helma – a sok munkát, segítséget és reklámot azért, hogy a „tesók” éljenek a könyvben!

*Devlesa misinel tumenge, Sastyimoske Udre!
Mangelav tut, Sastyimos, so mukhlías mange te xas, te
zhalas ande vaste, taj te kerav kad’ o paramisoro lil!
Sastyimos thaj bachtaliben tuke sastyarde!*

(Köszönöm Uram, hogy enni adtál, hogy segítettél,
és hogy megírhattam ezt a könyvet! Áldott légy örökké!)

1.fejezet

Csak egy szál spangli és a hamó,
avagy
a füst sűrűsödik és köd lesz belőle,
de enni köll

A hajnali Kálvária tér a nyolcadik kerület szívében pont olyan volt, mint mindig. Ébredező, hangosodó, tele derengéssel, vibráló képekkel, szagokkal és hangokkal. A "hátát" a Turay színház fehérablakos és díszes épülete védte – már a térséget körbefutó úton túl –, oldalain pedig a szomszédos, egyszerre réginek és újnak tűnő, de mégis leharcolt panelek, meg az a szürkére festett vaskerítés, ami a hely hangulatát adta, tartották kint a rohanó autók zaját.

A sétányokon és a ligetes négyzetek más részein még néptelen volt minden; a játszóterek még ép eszközei, a szertefutó utak és utacskák lábnyomos vagy madárürülékes sávjai, a néhol ölnyi fák és a kevés bokor, meg pázsitos foltok ugyanúgy, mint a három nőt formázó szökőkút – ami épp most kezdte meg a vizet kiadni magából –, meg a szélen megbújó kutya-futtató és a jelképes kettős kereszt.

Agalambok mellé beköltöző varjak azonban már hangosan károgtak, a Baross utcán zúgott a reggeli forgalom – éppen most húzott el a troli is a megállótól –, hátul pedig bekanyarodott egy óriási teherautó a

Práterbe, hogy aztán csörgő oldalával felferje azokat is, akik ekkor még nem keltek fel erre a melegnek ígérkező napra...

A színház felé tartó roma pár lassan érkezett a bejárat felé. A nő a jókora, széles vállú férfi mellkasáig is alig ért fel, de csinos volt, mégis egyszerűen öltözött. Hosszú fekete haját copfba fogta, és szaporán szedte apró lábait a másik mellett. Amaz fekete pólót és farmer-t viselt, szájából cigaretta lógott, szemeivel folyamatosan a környéket figyelte. Valamit odamorgott a nőnek a szája sarkából, mire az megfordult és ráförmedt a mögöttük legalább négy méterre sétálgató, kilencéves cigánygyerekre:

– Istvánka! Szeggyed mán a lábaid, mer' elkéstek... és még meg is pofozlak érte!

– Jó van má'! – vágta rá a fiúcska és megrántotta a hátán hanyagul cipelt, neonzöld és fekete színű hátizsákját. – Mindég én vagyok az első, he!

– Ne felesejje' anyáddal, mert hamar képen töröl – szólt megállva a férfi is, és ugyan rámosolygott a gyerekre, de látszott az arcán, hogy komolyan beszél.

– Marha nagy szerencséd fiam, hogy Lóri ilyen higgadt. Ha apád...

– Haggyá' mán! Apám egy gazember és sose gyün ki szegedről – rázta meg a vállait Istvánka. – Nekem mán inkább Lóri az apám.

A kopasz roma hangosan felnevetett. Olyan harsányan tette, hogy a színház párkányain meglapuló és bűgő galambok felreppentek, de amikor a visszhang elhalt, nem tétováztak, hogy ismét letottyanjanak-e eredeti helyeikre. A gesztusra aztán először a nő toppantott egyet a lábával, majd a másik kettő ujjával a

fejükre mutatott, mire mindhárman mosolyogtak már.

– Ugyan mán, Mari – húzta magához Lóri a nőt és rövid csókot adott szép szájára – Diló vagy? Örüjjé’, hogy így gondújja a purdé.

– Jú’ van mán, örülök hát! Bár annak jobban örünék, ha szót fogadna, és nem jártatná a száját! Te meg, ha az apja vagyol, mer’ úgy látom eléggé annak tart, nevejjed is, ne csak én, he!

– Jó, ha elkészünk, megpofozom, jó?

– Usse teszed meg – rázta meg a fejét Mari és csak legyintett egyet. – Akkor délután lecuccoltatol minket anyámhoz Dombóvárra? A két jányod mán biztos kikészítette őtet.

– Csinájjad meg a munkád délelőtt, Istvánka bevégzi mával az iskolát, én meg elintézem, amit még kell, aztán hozom a kocsit, és iszkiri – bólított Lóri és izmos karjával, aminek az alsó részén egy tetoválás díszlett, egy jókora „V” betű közte keresztrel, intett egyet, hogy egy pillanatra megállítsa a beszélgetésüket.

Mari már elkezdte volna hadarni, hogy pontosan tudja ő, mi a dolga itt, amióta ide jár takarítani, és nem a baleseti osztályon robotol már így, a gyes lejárta után, de ismerte már a férfi minden rezdülését.

A nő és a gyerek elhallgatott, s egyszerre néztek a kopasz romával a Kálvária tér belseje felé.

A kerítéshez közel, az egyik padnál, ami két fa közt állt, két alak susmutolt. A hangjukat nem lehetett hallani, de az idősebb elég látványosan gesztikulált a nála vékonyabb és fiatalabb cigány srácnak. Amaz most éppen lehorgasztotta a fejét, aztán hirtelen felemelte azt, és kezeit ökölbe szorítva tett egy mozdulatot előre. A másik hátralépett, de mintha megfagyott volna

mindkét ember, egy pillanatig semmi nem történt. Végül az idősebb megrázta világítóan vörös és göndör hajú fejét, mondott valamit, és otthagya a fiút, kiindult a buszmegálló irányába. Az ottmaradt figyelte, ahogy az idősebb aztán egy busszal elmegy, majd leült a padra, és miután szétnézett két oldalra, előkotort zsebéből egy cigarettát, kissé megmorzsolgatta és rágyújtott.

– Te, Lóri! – nézett a férjére Mari, majd megint a padon füstölő felé sandított – Az ott nem a Sztojka kölyök, he?

– De.

– Az anyja mán egy hete keresi. Azt mongya, hogy egy hónapja nem járja a középiskolát. Pedig...

– Mingyá' gyüvök, két perc és megyünk tovább – vágta rá amaz, majd eltaposta a csikkét és átvágva a kis úton, belépett a térre.

Odaérve a padon cigiző fiúhoz, egy pillanat elég volt, hogy lássa, amit sejtett már. Aztán egészen a másik elé állt, és mély, dörmögő hangján megszólalt:

– Szevasz, Rómeó. Tudod, hogy anyád mindenhun téged keres?

A fiú keze megremegett, ahogy felnézett Lórira, aztán sötét és árkokkal karikás szeme megpróbálta megtalálni a fölé tornyosuló pillantását. Hosszú, kócos haját hátravágta egy kurta mozdulattal, megrántotta a vállait, végül kifújta a füstöt a roma felé.

– Ki a faszt érdekel! Majd hazadzslok, ha aztat akarom.

Lóri elfintorította az orrát a jellegzetes szagú cigitól, aztán két gyors mozdulattal olyan hirtelen lepte meg a fiút, hogy annak levegőt venni sem maradt ideje.

Felragadta őt a padról a láthatóan nem friss ingje gal-
lérjánál tartva, majd kitépve a cigit a kezéből azt le-
dobta a földre és eltaposta.

– Mán megint szívod ezt a szart? Nem megmondtam,
hogy...

– Ne baszakodjá' mán, Lóri! – szólt nyögve amaz és
látszott az arcán, hogy nemcsak megijedt, de a méreg
is előntötte a testét. – Ez volt az uccsó, tesó...

– Nézzé má' rám, baszod! – emelte meg a hangját
Lóri, és közelebb hajolt Rómeóhoz.

– Haggyá' mán, kibaszott másnapos vagyok. Ez
meg...

– Ha nem nízél rám, az orrodnál fogva húzlak köze-
lebb. Mozogjá'!

Lóránd, amint a fiú gyűrött ruháját még jobban
megragadva közelebb rántotta azt, azonnal látta, amit
sejtett. A két apró szembogár tompa volt, és éppen
csak létezett a srác szeme közepén.

– Csodálom, baszod, hogy kilátsz a szemedén. Mi a
szart szedtél be?

– Semmit, tesó! Piáltunk a haverokkal...

– Egy spanglitól, meg némi pálesztól nem ugrana így
össze a szemed. Na, ki vele, tesókám: mit ettél és ki
volt az a fura alak, az a gádzsó itt az előbb? Csak nem
tőle volt az anyagod?

Rómeó megremegett, de szabadulni nem tudott. A
kopasz roma izmai acélkeményen tartották, de az arca
nem a megtartásától, hanem a méregtől volt kemény.

– Nem... nem... Csak rossz buszra szállt Óbudán, és
kérdte, hogy jut vissza, én meg... én meg csak mondtam
neki, hogy szálljon le rúlam, nem vagyok informá-
ciós pult.

– Aha, és mindezt úgy, hogy a cipődről olvastad hozzá a szöveget, mi, tesó? Na, ne szórakozzá' velem, jó? Ne hadovájja', beszéljé'! – emelte meg a hangját Lóránd és a szabad kezével arcon vágta Rómeót.

Az felnyögött, majd megrázta magát és ordítani kezdett a jókora alak kezében.

– A kurva anyádat, te! Engedgyé' mán el, tesó! Azért ekkora a pofád, mert Apa embere vagy, mi?

A közjátékra az a kevés kutyasétáltató, ha fel is kapta a fejét, nem kívánt beleszólni a két cigány közti csetepatéba, csak pár ablak nyílt ki jobban a panelek oldalában.

Lóri még egy pofont adott a fiúnak, akinek eleredt az orra vére, és közben a takony is elöntötte a szája feletti részt.

– Pofád befogod, megértettél? Kérdeztelek, arra felejjé', a többi nem izgat.

– Leszarlak, te geci! Pont olyan fasz vagy, mint az apám vót...

Lórit nem izgatta a rá fröcsögő fiú. Bár cigány vére forrhatott volna, és akkor addig üti a másikat, amíg az mozog, de az élet megtanította arra, hogy megőrizze higgadtságát. Mind a fiatalabb korában vele történtek, mind az, hogy amióta felkerült Pestre, Apának, a fővárosi fővaidának dolgozott, és persze az is, hogy aikidó edzésekre is járt, képessé tették a józanabb viselkedésre. Élete számtalan küzdelem árán jutott el oda, ahol most tartott, és ebben neki magának is nagy szerepe volt. Fiatal korában vidéken apjától és a környékbeliektől lett kitartóbb, aztán egyszerűen mindig arra indult, ahol értékeket kaphatott. Egy rosszul sikerült eljegyzés, az utána való fővárosba kerülés és a

felesleges energiáinak a küzdősportban való levezetése terelgette, majd amikor a fővárosi vajda munkát adott neki, ezek a dolgok egészzé tették személyiségét. Mind-ezt úgy, hogy közben nem felejtett el cigány is lenni; ez adta meg egész megjelenését, napi dolgainak alakítását és viselkedésének időnként talán túl nyugodt formáit.

Miközben egy arasznyira megemelte a vékony, de nem alacsony srácot, a szabad kezével tapogatni kezdte a zsebeit.

– Mit buzulsz, bazd meg? Nem ad lyukat a nőd? Mán faszra vágysz?

– Kussolj, mert tényleg szétütöm a szád! – mordult Lóri és az egyik zsebből egy kis tasakot szedett elő. – Mi ez?

– Fogamzástápló, bazd meg! – köpte le Rómeó.

– Ezt a szart attól a genyától kaptad, aki itt hagyott? Mi? Most nem adott volna, és ezért vagy ilyen hüje? Elfogyott a della? Vagy más köllött volna?

– Na! – engedett Rómeó, és lehalkította a hangját is, kezével pedig megpaskolta Lóri jókora vállát. – Tegyé' mán le, tesó. Jól van, ez tényleg az, amit láatsz, de komolyan mondom, hajjon meg anyám, he! Csak ez van... eztet is csak kipróbálnám... de tudod, mit? Ki is hajítom jű? Na, engeggyé' mán el, vagy te akarod?

– Tudod, mit kapnál már a körzeti megbízottól is, ha ezt látná, baszod? Van még nálad bármi ilyen?

– Nem... dehogy, csak ez van.

Az izmos férfi ismét végigtapogatta a másik még át nem nézett zsebeit, aztán amikor annak az arca megint eltorzult, ahogy a kis öngyújtótartóhoz ért, már mérgében mosolygni kezdett.

– Ne basszá' mán ki velem, tesó! – kérte Rómeó Lórit. – Utolsó lóvémon...

– Nem érdekelysz – mordult Lóránd és kivette a másik kis tasakot is, amiben szintén egy fehér tableta lapult, és Rómeó arca előtt morzsolta szét, majd szórta a földre a tartójából.

– A kurva anyád... Ezért még nagyon kibaszok veled... – fújtatott a fiú, de amikor megpróbált megint köpni, Lóri megemelte szabad kezét.

– Most húzzá' haza anyádhoz, mert maholnap a zsarukkal kerestet. Ha azok meg megtalálnak így, ők is megmotoznak, meg úgy bekasztviznak, hogy arrú' kődulsz.

– Menj a picsába, tesó! – huppant le a földre Rómeó és körbetapogatta kiürített zsebeit.

– Hol a picsába... hol a ...

– Ezt keresed? – ugrasztotta ki a zárt ökle mélyéből Lóránd a fiútól elkobzott bicskát. – Na, nagyon gyorsan tűnés van, mert kapol még kettőt a pofádba, és akkor nem haza mész, hanem a balesetibe, tesó!

– Mocskos szemét, áruló cigány vagy te! Hogy rohadnál szíjjel, hogy a devla vinne el örökre, te! – köpte le megint Rómeó, majd mire Lóri megmozdult felé, összekapta magát, és ha nem is futva, de igen gyors léptekkel eliszkolt az újabb pofonok elől a Losonczi tér felé.

Lóri nézte egy darabig, ahogy átvergődik az Illés utcán a szemközti járdára, majd mikor ez sikerült – persze közben ordítva szitkozódott, hogy visszhangzott tőle az egész környék –, még szétkotorta a földre szórt pormaradványt. Megrázta a fejét, aztán visszaindult az őket eddig mereven figyelő felesége és fogadott fia mellé, a színház bejáratához.

– Na, Mari, mennyé’ és suvickoljad fel szépen a színpadjukat, mi meg, Istvánka gyere, sietni kell, hogy odaérjünk az iskolába, mer’ utána nekem míg dógom van – mondta és cuppanós puszit adott a nőnek, aki gyorsan belépett a bejáraton.

– Mit csinátá’ Lóri azzal a fiúval? – kérdezte a kisfiú és megigazította hátizsákját.

– Csak megmutattam neki, hogy merre van az arra – biccentett a roma a közeli tizenhatemeletesek irányába, majd gyorsított iramban megindultak a mögötte levő iskola felé.

***

A hőség már tombolt és nem érdekelte, hogy hány ember talpa ragad a forró bitumenes járdába és hány autó dudál a rettenetes dugóban a Keleti pályaudvart megkerülő forgalmi sávokban abban bízva, hogy hamarabb továbbjuthat. Zúgott és berregett a város, a nap a felhőtlen égen olyannyira tűzött, hogy aki tette, bemenekült egy hűsebb helyre; a járókelők hömpölyögtek, tolakodtak, mintha ezen a napon mindenki kivette volna szabadságát és nem lett volna más dolga, mint az utcán lenni...

A méregzölden fénylő E osztályú Mercedes lassan haladt a keresztutcában. Lóránd halkabbra vette a magnóból szóló zenét, figyelte az előtte bekanyarodó kisebb autót és ránézett karórájára. Imádott vezetni, imádta a már négy éve megkapott csodajárgányát még akkor is, ha ezért lemondott az akkoriban használt és a szabadságot jelentő kis chopperéről. Akkor még fácceran azzal járta a várost, aztán Apa nászajándékul –

meg azzal a céllal, hogy egyszer vezetőt csinálhat a roma férfiből maga mellé – meglepte őt a nem olcsó autóval.

– Tíged szánlak helyettesemül, ha mán a két fiam nem akargya eztet, akármit is nyavajog a roma társadalom, ahhó’ meg méltó autó, azaz egy szép merdzsó kell neked! – mondta neki Apa, bár amint Marit is feleségül vette, Lóri már akkor úgy érezte, teljes lehetett a kép.

A kis chopper azonban nem fért bele semmiképp a friss és új családi képbe, még akkor sem, ha végül Lóri nem lehetett helyettes.

A vajdát is több szempontnak megfelelően választották meg maguknak a romák, s ugyan Apa minden követ megmozgatott, a Vének tanácsa – akiket a fővárosi kerületek vezetői és az országos vajdák alkottak – olyan erősen tiltakozott, hogy nem lehetett mit tenni. Így aztán Apa, aki nemcsak a fővárost irányította, hanem magáénak tekintette a Józsefvárost is, abba egyezett bele a nagygyűlésen, hogy akkor hadd legyen Lóránd legalább a kerületi helyettese. Ezzel pedig, ha nem is teljes mértékben, de egyetértettek az öregek is. Így tehát amikor kellett, rábízhatta a kerület kisebb-nagyobb dolgait, intéznivalóit...

Lóránd örült a döntésnek. Neki nem kellett sem a hatalom, sem a vezetői pozíció, mert így megőrizhette valamennyire szabadságát és mégis tehetett valamit a kerületben élő romákért, illetve azért, hogy rend legyen. Arról már nem is beszélve, hogy bár a vajdának volt két fia, akik örökölhették volna valamilyen módon a tisztjét az ő eltávozása után, már külföldön éltek és nem kívánták a tisztséget, így harag sem lett velük ezért...

A Mosonyi utcában álló Rosenstein vendéglő előtt lassított le a férfi, majd megállt. A bejáráthoz közel álló hófehér és régebbi típusú Mercedes – Apa személyes autója – mögött még volt egy parkolóhely, de Lóri hiába indexelt, hogy beslisszanjon, az előtte érkező kis kocsi úgy vágódott be a szabad helyre, mintha azt neki találták volna ki, az ő részére tartották volna fenn. A roma férfi vett egy mély lélegzetet, aztán szemével egy másik parkolót keresett.

A fehér, fényesen csillogó autóból ekkor kiszállt egy jó középkorú, ősz hajú ember, majd méltóságteljesen behajtva Apa kocsijának az ajtaját, visszasétált a mögé beállóhoz. Mielőtt a szemtelen alak kinyithatta volna az autót, Apa sofőrje – és egyben az egyik „jobbkeze” – közelebb hajolt a már lehúzott ablakhoz, mondott valamit a tulajdonosnak, majd az pár pillanattal később, ahogy beparkolt, úgy ki is sorolt és továbbindult.

Lóránd elmosolyogta magát, játszott kicsit a kuplunggal és a már szabadon álló térbe kormányozta a saját Mercedesét. Mire leállította a halkan zümmögő, jó pár lóerőt rejtő motort, és kiszállt, az ősz hajú ember már ott állt a járdán és szintén mosolyogva a kezét nyújtotta neki.

– Szervusz, Lóri, féltem, hogy elakadol a dugóban.

– Szervusz, Tibi – ragadta meg a közben a vezetői bőrkesztyűtől megszabadított, jókora mancsot a kopasz alak – Igyekeztem. Tudom, hogy Apa nem szereti, ha késünk.

Tibor nemcsak a sofőrje volt a vajdának, hanem ténylegesen a "jobbkeze" is. Tanácsokkal segítette, ha nem volt kedve beülni a kormány mögé, akkor fuvarozta, de kisebb-nagyobb ügyeit is intézte a főnökének

és egyben legrégebbi barátjának. Napcserzette arcán az ősz bajusz és a körszakáll szép és nyugodt ábrázatot mutatott a ránézőnek, de azt, hogy ő is roma, csak közletről és csak a beszédéből lehetett észrevenni. Ha távolról szemlélte az ember, olyannak tűnt, mint egy folyton elegáns, inget és szürke nadrágot viselő hajóskapitány. Csak a fehér sapka hiányzott róla...

– Mivel vetted rá a tagot, hogy beengedjen mögéd? – lépett hátra Lóri a hátsó ajtóhoz és kinyitotta.

– Előnyös üzletet ajánlottam neki, miután az első kérdés elhangzott. Aztán mikor a fejit rázta, megmutattam neki az igazolványom, s a fényképem meggyőzte. Hasonlítok rajta egy aprót Széchenyire... – vigyorgott Tibor, hogy feltűntek egészséges fogai a bajsza alól.

– Drága parkolást ért neked, hogy ideférjek.

– Ma jó kedvem van és szerintem így jobban járt, mintha holnap hajnalban úgy ébred, hogy egy darabokra szétcincált autókerék fogja le a takaróját az ágyán... – vigyorgott, majd hahotázott Tibor arra is célozva ezzel, hogy nemcsak másképp tárgyalni képes, de imádja Don Corleone sztoriját is. – Apa jelezte, hogy ez az étterem milyen jó helye nekije mostanság, ugye?

Lóri ekkorra már kiemelt egy vállfán szépen lógó inget a zöld Mercedes hátsó ülése feletti kapaszkodóról, majd egyetlen mozdulattal levette az izmait elfedő fekete pólót.

– Hogyne. Mingyá' mehetünk – felelte és egy pillanattal később behajította a pólót a hátsó ülésre, az inget pedig begombolta magán. – De nyakkendőt nem vesznek fel.

– Jú!l vagyol így, menjünk! – felelte Tibor és

fellépkedve a nem kicsi ajtó előtti pár lépcsőn, már nyitotta is ki a magas, kék spaletták kihajtása óta tátongó bejáratot.

Még be sem léptek, mikor a belső küszöbnél egy erőteljes és elegáns megjelenésű, egyenes háttal oda-lépő férfi fogadta őket. Hőfehér inget és fekete nadrágot viselt, érződött rajta, hogy ugyan ő az, aki irányít, de neki a vendég az első. Mosolygott, aztán kedves és egyben invitáló, de mégis megállást parancsoló hangon szólalt meg:

– Jó napot kívánok Önöknek, köszöntöm az urakat vendéglőnkben!

Tibor kissé Lóri elé lépett, majd – bár ő sem volt alacsony – a nála magasabb férfi szemébe nézve köszönt vissza.

– Jó napot kívánunk! Hegedűs Tibor vagyok és Jászi úr asztalánál vár még minket két hely...

– Ó, igen! – szaladt még szélesebbre a pincér arcán az elégedett mosoly. – Hegedűs úr és Balogh úr... hogyan. Kérem, kövessenek, mutatom az utat Jászi úr asztalához.

Lóránd egy pillanatig zavartan végignézett az őket fogadó alakon, majd magán, és miután megállapította, hogy felvette ugyan az inget, ám így is nagyon alulöltözöttnek érezte magát a pingvinhez hasonló kinézetű másikhoz képest, egyszerűen felsóhajtott. Vágott egy félvigyorszerű fintort, észrevétlen megleste a vendégeket, majd mikor már látta, hogy mások sem csak zakóban fogyasztottak, csendben követte az őket hátrafelé terelőt.

A vendéglőnek hívott hely, amely azonban minden

részletében egy színvonalas étteremre emlékeztetett, bentről jóval nagyobb volt, mint ahogy azt még kint feltételezte a kopasz roma. A több irányba elhelyezett, oldalt kialakított boxok és a köztük az elválasztást segítő és mégis diszkrétén megépített és elhelyezett néhány kis lépcső bizonyára nem könnyítették meg a sok telelakott tányér felszolgálatát. Ám sem a pincér által vezetett két férfi, sem a többi vendég nem látták semmi jelét annak, hogy ez nehézséget okozott volna a pincéreknek.

A diszkrét képek a falakon, a helyenként meghagyott és ezzel egyedi hangulatot árasztó sima téglafalas sávok, a kék és a fehér meg a barna színek harmóniája, a hófehér abrosszal leterített asztalok és a bőséges fényt beárasztó, de mégsem óriási ablakok olyan összhangot adtak, amit csak az láthatott és érezhetett, aki belépett ebbe a birodalomba. Az asztalok többsége foglalt volt, a halk moraj éppen azt a zsongást adta meg egy étkezéshöz, ami amúgy is kötelező kelleme lehetett egy étteremnek. Időnként egy halkabb villa hangja csusszant be a kellemes hangulatba, máskor egy visszafogott nevetés, megint máskor egy alig kivehető felszolgálói tájékoztatás.

Az egyik sarokban – egy oldalsó ablaknál – egy félig kopasz, kevés ősz hajjal megáldott férfi evett egy négy személyes asztalnál. Enyhén barna színű arcán szintén fehér bajusza ritmikusan mozgott, ahogy éppen finoman megrágott az előtte pihenő kisebb tányérről egy villával felkapott falatot. A szeme csillogott, széles szájáról lenyalta az ottmaradt szószt, bekapott egy falat pirítóst, majd halkán és elégedetten mormogott rágás közben.

Amikor a három alak odaért, elégedett arccal felnézett és letéve az evőeszközét, megtörölte száját, aztán ivott egy kortyot a kecses borospoharából.

– Parancsoljanak, uraim! Foglaljanak helyet, azonnal hozom az étlapot is – biccentett a pincér és elviharzott, mire a másik kettő leült.

– Á, a jó Isten vigre idehozott benneteket, Lóri fiam! – villantotta meg egészséges fogsorában az egyetlen aranyfogát az ősz hajú férfi, azaz Apa, majd már nyúlt is a villájáért. – Ez a zsidótojása az öreg Tibornak anynyira jó, hogy nem bírok véle betelni! Ugyi, megköszönljétek tük is?

– Szervusz, Apa – köszönt Lóri, s miután kissé még mindig zavartan nézett szét a közeli és tele levő asztalok között, megigazította a nemrég felvett ingjét, felhajtotta az ujját a könyökéig, és behúzta a székét maga alatt.

– Ha megbocsájtod nekem – kezdte Apa sofőrje –, én most nem enném veletek végig az étlapot. Míg tük hamóztok, elugornék, és meglesním az ügetőnél Rigómat. He?

– Mindég csak a lovak, mi? – vigyorgott Apa és rákacsintott Tibire, akiről jól tudta: nem lóversenyre jár, hanem csikó korától neveltet egy telivért a nem messze levő Kincsem-park istállójában. – Elnízem neked, hogy megén visszautasítol egy hamóban, de legalább az öreg Tibor saját szörpjét kóstujjad meg, na! Ha mán a nívrokonod is! Ha mán a borábul nem íhatol.

A szinte végszóra megérkező pincér – karján egy tiszta kendővel, a másikban egy jegyzetfüzetecskével – már ott is volt, és írta is, ki mit kér. Nem tukmált semmit, mégis ajánlott, nem vágott senki szavába, mégis,

ha beszélt, udvariasan hívta fel a figyelmet arra, milyen ötletet adhatna a vendégeknek, mit igyanak, mit egyenek.

Lóri sem kért alkoholt, mivel kocsiival jött, Apa pedig olyan elégedetten fejezte be az előételt maga előtt, hogy amikor visszatért a pincér, a sok dicséréssel nem hagyta őt szóhoz jutni sem.

– Hogy aza jű Isten áldja meg a mestereteket, fijam... nu meg a szakácsaitokat is! Ha nem lenne ilyen szíles az étlapotok, biza' végighamóznám az egíszet.

– Köszönjük, Jászi úr! Remélem, a vendégeinek is elégedettséggel, no és tele hassal lesz szerencsájük távozni.

Miután hamarosan megérkeztek az italok – Apa „jobbkeze” pedig elment –, és a felszolgáló felvette az ételrendelést is, a vajda harsányabb hangvételéből visszavéve halkabban folytatta a társalgást.

– Tuggyad meg, fiam, hogy sajnálom az Aranytacs-kót a bezárása miatt. Jű vót, finom vót, de azért no, ez a hely igen más. Ismerem az öreg Tibort, minden, amit itt látol, az ő és a fiai munkája ám. Nem egyszer ű maga megyen elvásárolni, de aztat is mongyák: többször ű maga készít el bizonyos ételeket, vagy ippen kezdi el a főzést. Van saját sörük, pálinkájuk, de míg lekvárjuk is. Nu, ízlik a szörpjük, mi?

– Kellemes – kortyolt bele Lóri és oldalra tette a poharat, hogy amint megérkezik az étel, azt is elé tudják majd rakni.

– Ha nem köllött vóna a mesternek elmennie vidékre, a tanyájára, hogy onnan is hozzon mindenféle alapanyagot, biza bemutattalak vóna nékije. De hát nem lehet minden úgy, ahogyan én aztat gondolom.

Viszont

még mielőtt meggyün a főétel, tunni akarom: mi a fene működik megin' felíttek?

– Amióta szétrobbantották a kéksapkásokat, akik segítették a rendet és a zsarukat is, több dolog akad időnkint.

Pár éve a helyi polgárőrség tevékenykedett a Józsefvárosban, akik – mivel sem Apáék, sem a rendőrök nem lehettek ott minden csetepatéban – jócskán kiegészítették a kerület problémás részeinek védelmét. Egykori vezetőjük, egy Afganisztánt is megjárt katonaember, Sirály István alapította ezt a kék barett sapkás csapatot, hogy besegítsenek a helyi rendvédelembe. Ám miután a férfi saját életével fizetve megvédte egy gyilkos golyótól Lórándot, a média pedig inkább azokra a tévhitekre erősített rá, hogy a kéksapkások verik a cigányokat a Józsefvárosban, még Apa sem tudta elérni, hogy meghagyják őket. Az önkéntes polgárőrséget feloszlatták, s ugyan kihelyezett körzeti megbízotti irodát is kialakítottak a rendőrségnek a Práter utcában, mégis megszorodtak a helyi problémák, sőt, a helyiek saját csetepatéi a Losonczy térről áthelyeződtek egy-egy bentebbi tömb közé.

Tény, hogy csendesebb lett esténként a környék, ám ha két vagy több roma, esetleg még a családjuk is egymásnak akart esni, arra mindig akadt hely és idő. Ilyenkor ugyan Lóriék megjelentek, csitítottak és igyekeztek a megvadultakat rendre utasítani, de ez nem mindig sikerült teljesen. Előfordult bosszúból elkövetett autórongálás – egyikük több parkoló gépkocsinak letörte a tükreit –, de az is, hogy az egyik tesó gázpisztolyt fogott a másikra, hogy aztán a rendőrség